

«Ὁ σπείρων φειδομένως φειδομένως καὶ θερίσει».

Μία αὐτονόητη προειδοποίηση ἀπευθύνει στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος γράφοντας πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου.

Αὐτός πού σπέρνει μέ φειδώ, αὐτός πού δέν σπέρνει ἄφθονο τόν σπόρο, εἶναι βέβαιο ὅτι δέν θά ἀποκομίσει πολλοὺς καρπούς, ἀλλὰ ἡ συγκομιδὴ του θά εἶναι περιορισμένη.

Ἡ προειδοποίηση αὐτὴ εἶναι ἀσφαλῶς ἀδιαμφισβήτητη, ἀλλὰ ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος δέν ἀναφέρεται στὴν ὕλική σπορά, οὔτε θέλει νά προειδοποιήσει τοὺς Κορινθίους γιὰ θέματα πού ἴσως ἐκεῖνοι γνώριζαν καλύτερα ἀπὸ τὸν ἴδιο.

Μέ τὴν προειδοποίηση αὐτὴ ἐπιδιώκει νά διδάξει τοὺς Κορινθίους ἀλλὰ καὶ ὅλους ἐμᾶς ὅτι ἡ πνευματικὴ συγκομιδὴ εἶναι ἀνάλογη τῆς πνευματικῆς σπορᾶς, εἶναι ἀνάλογη τῆς διαθέσεως καὶ τῆς προσπάθειάς μας.

Ἐάν θέλουμε, δηλαδή, νά ἔχουμε καρπούς πνευματικούς, τότε θά πρέπει νά καταβάλλουμε καὶ τὴν ἀνάλογη προσπάθεια, θά πρέπει νά ἔχουμε τὴν ψυχὴ μας ἀνοικτὴ καὶ νά προσφέρουμε μέ προθυμία καὶ ἀγάπη τὸν κόπο μας, τὸν χρόνο μας, τὸν ἀγώνα μας, τὰ ἔργα μας, καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται καὶ μποροῦμε νά προσφέρουμε προκειμένου νά ἐπιτύχουμε τὸν στόχο μας, νά ἀποκτήσουμε δηλαδή καρπούς πνευματικούς.

Ὅποιος ὅμως ἀντὶ νά ἀγωνίζεται μέ ζῆλο καὶ διάθεση καὶ χωρὶς νά ὑπολογίζει τὸν κόπο καὶ τίς θυσίες πού ἐνδεχομένως ἀπαιτοῦνται γιὰ τὸν πνευματικὸ ἀγώνα καὶ τὴν ἄσκηση τῶν ἀρετῶν, κάθετα καὶ ὑπολογίζει πόσο θά κουρασθεῖ, τί θά στερηθεῖ, πόσο θά τοῦ κοστίσει, ἢ ποιές ἄλλες συνέπειες μπορεῖ νά ἔχει ὁ ἀγώνας του στὴν προσωπικὴ, τὴν ἐπαγγελματικὴ ἢ τὴν κοινωνικὴ του ζωὴ, αὐτός δέν μπορεῖ νά περιμένει πλούσιους πνευματικούς καρπούς.

Ὁ Θεός δέν μᾶς ἀναγκάζει νά ἀποδυθοῦμε στὸν πνευματικὸ ἀγώνα καὶ στὴν καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν ὑποχρεωτικά. Θέλει ὅμως, ὅταν ἀποφασίσουμε νά τὸν ἀκολουθήσουμε, ὅταν ἀποφασίσουμε νά ἀγωνισθοῦμε γιὰ νά ἐφαρμόσουμε τίς ἐντολές του νά μὴν τό κάνουμε στενόκαρδα, ἀλλὰ νά τό κάνουμε μέ ὅλη μας τὴ θέληση καὶ τὴ διάθεση, γιατί ὅπως λέει ὁ σοφὸς Σολομῶν καὶ ἐπανέλαβε σήμερα καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ἰλαρόν δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός».

Ὁ Θεός, λέει, ἀγαπᾷ αὐτόν πού προσφέρει μέ χαρὰ εἴτε στὸν ἴδιο τὸν Θεό εἴτε στοὺς ἀδελφούς του, καὶ σέ αὐτόν δίδει πλούσια καὶ τὴν εὐλογία του, ὥστε ἡ προσφορά του νά πολλαπλασιάζεται καὶ νά δίδει καρπὸν ἑκατονταπλασίονα.

Ὁ Θεός βεβαίως δέν ἀξιολογεῖ τὴν προσφορά μας μέ βάση τὴν ποσότητα. Δέν θέλει νά τοῦ προσφέρουμε πολλά, θέλει νά τοῦ προσφέρουμε ὅ,τι μπορεῖ ὁ καθένας μας, ἀλλὰ μέ ὅλη τὴν καρδιά μας, μέ καλὴ διάθεση καὶ μέ χαρὰ.

Ἄν προσφέρουμε πολλά, ἂν ἀγωνιζόμαστε πολὺ, ἂν κάνουμε μεγάλες προσπάθειες καὶ μεγάλες θυσίες στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ, ἀλλὰ τίς κάνουμε χωρὶς διάθεση, τίς κάνουμε γκρινιάζοντας, γογγύζοντας, διαμαρτυρόμενοι, ἢ τίς κάνουμε ἐνδεχομένως ἀπὸ ἓνα αἶσθημα ὑποχρεώσεως, τότε ἡ προσπάθειά μας καὶ ἡ προσφορά μας δέν ἔχουν τό ἐπιθυμητὸ ἀποτέλεσμα. Μπορεῖ νά δώσουν καρπούς, ἀλλὰ δέν θά δώσουν τοὺς καρπούς πού θά θέλαμε καὶ θά περιμέναμε, γιατί δέν θά ἔχουν τὴν εὐλογία πού δίδει ὁ Θεός σέ ὅσους ἀγωνίζονται καὶ προσφέρουν μέ ὅλη τὴ ψυχὴ τους στὸν πνευματικὸ ἀγώνα.

Γι' αυτό, ἂν δὲν βλέπουμε στή ζωὴ μας τοὺς πνευματικούς καρπούς πού θά θέλαμε, ἅς ἐξετάσουμε τὸν ἑαυτό μας, ἅς ἐξετάσουμε τὴ διάθεση μὲ τὴν ὁποία ἀγωνιζόμαστε, τὴν ἀγάπη τὴν ὁποία βάζουμε στὴν προσπάθειά μας.

Ἦς ἐλέγξουμε τὸν ἑαυτό μας γιὰ νὰ δοῦμε μήπως ὅ,τι κάνουμε δὲν τὸ κάνουμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά. Ἦς δοῦμε μήπως τὸ κάνουμε ἀπὸ ὑπολογισμό ἢ γιὰ νὰ φανοῦμε στοὺς ἀνθρώπους καλοὶ καὶ εὐσεβεῖς. Μήπως δὲν τὸ κάνουμε ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό.

Μήπως σπέρνουμε καὶ ἐμεῖς, ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «φειδομένως», γι' αὐτό καὶ θερίζουμε «φειδομένως», στερούμενοι ἔτσι τὴ χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, χωρὶς τὴν ὁποία καμία προσπάθειά μας δὲν μπορεῖ νὰ εὐδοκιμήσει, ὅπως κανένα φυτὸ δὲν μπορεῖ νὰ προοδεύσει καὶ νὰ δώσει καρπούς χωρὶς τὴν εὐεργετικὴ ἐνέργεια τοῦ ἡλίου.

Ἦς ἐξετάσουμε, λοιπόν, καὶ ἅς ἐλέγξουμε τὸν ἑαυτό μας, καὶ ἐάν δὲν τὸ κάναμε μέχρι σήμερα, ἅς προσπαθήσουμε στό ἐξῆς νὰ σπείρουμε καὶ ἐμεῖς «ἐν εὐλογίαις», ἅς ἀγωνιζόμαστε δηλαδή μὲ χαρὰ καὶ διάθεση, ὥστε μὲ τὴ βοήθεια καὶ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ νὰ θερίζουμε πλούσιους τοὺς καρπούς τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγῶνος, προσφέροντας συγχρόνως μὲ αὐτοὺς καὶ τὴν εὐχαριστία μας στὸν Θεό.